

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1749	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5 - 42) 13 Μαΐου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Γιὰ μία ψυχὴ

«Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει» (Ἰω. 4,27)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα πηγαίνει πρὸς βορρᾶν. Εἶνε Μάιος, ὁ ἥλιος καίει, ἀλλὰ μὲ τὴ συνοδεία τῶν μαθητῶν του βαδίζει. Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, θαυμάστε τὴν ἀπλότητά του. Δὲν ἔχει ἄμαξα μὲ ἄλογα. Αὐτός, ποῦ εἶπε «*Αἰ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει*» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58), πεζοπορεῖ σὰν ὁ πιὸ φτωχὸς τῶν ἀνθρώπων, διανύει δεκάδες χιλιόμετρα.

Διασχίζει τὴν Ἰουδαία καὶ μπαίνει στὴ Σαμάρεια. Ἀπὸ μακριὰ φαίνεται ἡ πόλι **Συχάρ**. Ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, σ' ἓνα πηγάδι, τὸ ἱστορικὸ φρέαρ τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, σταθεμεύει. Γιατί; γιὰ ν' ἀναπαυθῆ ἀπλῶς; Μὰ μποροῦσε νὰ σταθεμεύσῃ καὶ ἀλλοῦ. Τίποτα δὲν εἶνε τυχαῖο καὶ ἄσκοπο. Σταματᾷ γιατί ὑπάρχει λόγος· ἐδῶ ὁ Θεὸς Ἀλιεὺς θὰ ρίξῃ τὰ δίχτυα του καὶ θ' ἀνασύρῃ ἀπὸ τὸ βόρβορο ἓνα διαμάντι, μία ἐκλεκτὴ ψυχὴ. Γι' αὐτὴν ξεκίνησε ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα –τί λέω;–, «*ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη*» (Ἰ. Βα. 22,10. Ψαλμ. 17,10) καὶ ἔπαθε καὶ σταυρώθηκε. Τόσο ἀγαπᾷ μία ψυχὴ! Δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ εἶπε «*Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*» (Ματθ. 16,26);

Γιὰ μία ψυχὴ! Ἀλλὰ ποῖα εἶνε ἡ ψυχὴ αὐτή;

Εἶνε μία **δυστυχισμένη ὑπαρξί**, στὴν ὁποία ὁ φιλοσοφικὸς καὶ θρησκευτικὸς κόσμος τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς δὲν θὰ ἔδινε καμμία σημασία. Ἐνας Πυθαγόρας θὰ τὴν ἔδιωχνε ἀπὸ τὴ σχολή του, ἓνας Πλάτων θὰ τὴν ἔκρινε ἀνάξια ν' ἀκούσῃ τὰ διδάγματα τῆς ἀκαδημίας του, κ' ἓνας φαρισαῖος τῆς Ἱερουσαλήμ θὰ ἔφυγε μακριὰ τῆς μήπως μολυνθῆ ἢ ἀγνότῃς του!

Ἄλλ' ἀκούστε τώρα τὸ Εὐαγγέλιο· «*Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ*» (Ἰω. 4,7). Καὶ μόνο λόγῳ τοῦ φύλου, διότι δηλαδὴ ἦ-

ταν **γυναίκα**, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀποκλεισθῆ ἀπὸ κάθε σοβαρὴ κίνησι τῆς ζωῆς. Ἡ γυναίκα πρὸ Χριστοῦ ἀναστέναζε κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸ τοῦ ἀνδρός, ποῦ τὴ μεταχειριζόταν πολλές φορές σὰν ζῶο. Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπηρετῆ καὶ ἱκανοποιῆ τίς ἁμαρτωλὲς ὀρέξεις του.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Σαμαρείτιδα ἦταν περιφρονημένη γιατί δὲν ἦταν μιὰ γυναίκα ἐνάρετη· εἶχε σκορπίσει τὰ ἄνθη τῆς ἀγνότῃς, κυλιόταν στὸ βόρβορο ἀνόμων σχέσεων, τὴν ἔδειχναν μὲ τὸ δάκτυλο· ἦταν μιὰ **μοιχαλίδα**! Δὲν τὴ βλέπετε; περιμένει νὰ γίνῃ μεσημέρι, νὰ κάψῃ ὁ ἥλιος τοὺς βράχους, γιὰ νὰ πάῃ μόνη στὸ πηγάδι, νὰ μὴ συναντήσῃ ἐκεῖ ἄλλες γυναῖκες.

Ἐνας ἀκόμη λόγος ποῦ ἠῤῥεξε τὴν περιφρόνησι στὸ πρόσωπό της εἶνε ἡ καταγωγή της· ἦταν **Σαμαρείτιδα**. Σαμάρεια γιὰ τοὺς Ἰουδαίους = τόπος ἀποστατῶν, ἐκφυλισμένων, προδοτῶν ποῦ ἀνακατεύτηκαν μὲ ἄλλοφύλους εἰδωλολάτρες, ἀπέκτησαν τὰ ἦθη τους καὶ νόθευσαν τὴν πατρικὴ θρησκεία. Καμμία σχέσι δὲν ἤθελαν μ' αὐτούς. Κανόνας τους ἦταν «*οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις*» (Ἰω. 4,9). Τόσο μισοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς Σαμαρεῖτες, ὥστε ὅταν ἤθελαν νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία, ποῦ βρίσκεται μετὰ τὴ Σαμάρεια, προτιμοῦσαν νὰ διαβοῦν τὸν Ἰορδάνη καὶ νὰ κάνουν ὀλόκληρο κύκλο, γιὰ νὰ μὴν περάσουν ἀπὸ ἑκεῖ. Ὁ Ἰουδαῖος, καὶ νὰ καίγεται ἀπὸ τὴ δίψα, δὲν καταδεχόταν νὰ ζητήσῃ νερὸ ἀπὸ Σαμαρεῖτη· κι ὅταν ἤθελε νὰ βρῖσῃ βαρεῖα τὸν ἄλλο, ἀρκοῦσε νὰ τὸν πῆ Σαμαρεῖτη. «*Σαμαρείτης εἶ σὺ καὶ δαιμόνιον ἔχεις*» εἶπαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ οἱ συμπατριῶτες του (Ἰω. 8,48) γιὰ τὸν ἔλεγχο, τὴν ἀλήθεια ποῦ ἐκήρυττε.

Γυναίκα, μοιχαλίδα, Σαμαρείτιδα· αὐτὴ ἦταν ἐκεῖνη ποῦ ἦρθε στὸ πηγάδι. Καὶ αὐτὴν πλησίασε ὁ Κύριος. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ συνάντησι φαίνεται τυχαία, ἀλλὰ τίποτε τὸ τυχαῖο. Ὁ Κύριος ἦρθε γι' αὐτὴν. Πρῶτος ἀνοίγει μαζί της συζήτησι. Θαυμάστε τον. Ὡς ἄριστος παι-

δαγωγός τὴν ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ εὐκόλα στὰ δύσκολα, ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ στὰ οὐράνια, ἀπὸ τὴν ὕλη στὸ Πνεῦμα, στὶς κορυφές τῶν θείων ἀληθειῶν, καὶ ἐκεῖ ἡ Σαμαρειτίδα ἀκούει τὴν ὑψίστη ἀποκάλυψη· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μεσσίας τοῦ κόσμου!

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡ σπουδαιότερη τῆς ζωῆς της. Νέος κόσμος ἀνατέλλει ἐμπρὸς της. Ὑφίσταται θεία ἀλλοίωσι· τὸ κάρβουνο γίνεται διαμάντι, ἡ σκοτεινὴ γίνεται Φωτεινὴ, ἡ μοιχαλίδά γίνεται εὐαγγελίστρια. Τί θαύματα κάνουν, Χριστέ! Αὐτὴ θὰ καλέσῃ στὴ μετάνοια ὅλη τὴν πόλι, θὰ τρέξῃ παντοῦ νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιο, θὰ φτάσῃ μέχρι τὶς ἀκτὲς τοῦ Αἰγαίου στὴν πολὺκλαυστο Σμύρνη μας, ἡ ὁποία γι' αὐτὸ τῆς ἀφιέρωσε τὸ μεγάλο ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, κάτω ἀπ' τοὺς θόλους τοῦ ὁποίου ἀκούστηκαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἐθνομάρτυρος ἱεράρχου Σμύρνης Χρυσοστόμου· «Ἕλληνες, ὁ Κύριος μᾶς δοκιμάζει, ἀλλὰ ἔχετε θάρρος, θ' ἀνατείλουν καὶ καλύτερες ἡμέρες...».

Ἁγία Φωτεινὴ, πρέσβευε καὶ τώρα στὸν οὐρανὸ γιὰ τὸ δοκιμαζόμενο ἔθνος μας.

* * *

Ἄς προσέξουμε ὅλοι, ἀγαπητοί μου, τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ πῆραν τὴν ἐντολὴ «*Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει*» (Μάρκ. 16,15). Πρὸς τὰ πλήθη, ναί, ἀλλὰ καὶ **πρὸς τὰ ἄτομα** πρέπει νὰ κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιο.

Δυστυχῶς ἡ ἐργασία τῆς κατ' ἄτομον διαφωτίσεως ἔχει ὑποτιμηθῇ. Ἄνεβαίνουν οἱ ἱεροκήρυκες στοὺς ἄμβωνες μεγάλων ναῶν. Καλῶς. Ἀλλὰ μόνο πρὸς τὰ μεγάλα ἀκροατήρια πρέπει νὰ κηρύττουμε; Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν βρίσκονται ἐκεῖ; καὶ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα ποὺ σὰν τὴ Σαμαρειτίδα ζοῦν στὴν ἠθικὴ ἀθλιότητα; **δὲν θὰ βρεθῇ κάποιος** νὰ τοὺς πῇ «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός*»; (τελ. Ἄναστ.). Ἀλλὰ καὶ οἱ τακτικοὶ ἀκροαταὶ κηρυγμάτων δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μία ἰδιαίτερη μέριμνα γιὰ νὰ λυθοῦν ἀπορίες τους, νὰ παρηγορηθοῦν, νὰ ἐμψυχωθοῦν, νὰ συνδεθοῦν στενώτερα μὲ ὅλη τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ Κύριος δὲν κήρυξε μόνο σὲ πλήθη· ἀναζήτησε καὶ τὰ ἄτομα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σημερινὸ παράδειγμα, θυμηθῆτε τὸ Ζακχαῖο, τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσδά, τὸ ληστὴ στὸ σταυρό. Μὲ ἄπειρη στοργὴ μερίμνησε γιὰ τὰ ἀδύνατα πλάσματα ὅταν ἔλεγε· «*Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντός βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς*» (Ματθ. 18,10).

Στὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου βάδισαν **οἱ ἀπόστολοι**.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἓνας μαθητὴς τοῦ ἔφυγε στὰ βουνὰ κ' ἔγινε λήστωχος, ἀναζήτησε τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο σὰν τὸν καλὸ ποιμένα (βλ. Ματθ. 18, 11-14 καὶ Ἰω. 10,1-16), τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔσωσε. Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο; Ἡ μέριμνά του ἔφτανε μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο μέλος τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν. Γιὰ ἓνα δοῦλο, τὸν Ὀνήσιμο, γράφει στὸν κύριό του συστατικὴ ἐπιστολή, τὴν πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολή. Κι ὅταν μιλοῦσε στὴν Ἔφεσο εἶπε· «*Τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἓνα ἕκαστον*» (Πράξ. 20,31).

Χρειάζονται ταπεινοὶ καὶ ὑπομονητικοὶ «ψαράδες», ποὺ θ' ἀναρριχηθοῦν στοὺς βράχους, θὰ ρίξουν τὸ ἀγκίστρι καὶ θὰ πιάσουν ἓνα, δύο, πέντε..., θὰ ἐλκύσουν δηλαδὴ ψυχὲς ποὺ περιπλανῶνται σὲ ἀβύσσους πλάνης καὶ διαφθορᾶς. Τί **κόπος καὶ τέχνη θεία** χρειάζεται γιὰ νὰ σωθῇ μία ψυχὴ!

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔχει παραμεληθῇ ἐγκληματικά. Οἱ ὀρθόδοξοι ὡς ἄτομα μένουν ἀδιαφώτιστοι καὶ ἀκαθοδήγητοι. Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνέλαβαν ἐργολαβικὰ **οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους**, τὰ ὄργανα διαφόρων προπαγανδῶν. Γι' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ τό· «*Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν*» (Ματθ. 23,15). Αὐτοὶ τὴ δουλειά τους κάνουν, ἐμεῖς τί κάνουμε; Μακάρι νὰ εἶχαμε ἓνα χιλιοστὸ τῆς δραστηριότητός τους.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὁ Κύριος ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ μία ψυχὴ, κ' **ἐμεῖς ἀδρανοῦμε**; Ἀλλὰ τί νὰ κάνουμε; θὰ ρωτήσετε. Δὲν σᾶς λέω νὰ πᾶμε στὰ Οὐράλια ὄρη νὰ κηρύξουμε. Οἱ παγετῶνες τοῦ Βορρᾶ, ἀλλοίμονο, ἔφθασαν ἐδῶ. Δίπλα μας, στὸ σπίτι, στὴ συνοικία, στὸ γραφεῖο, στὸ κατάστημα, ὑπάρχουν ψυχὲς ποὺ, περιφρονημένες ἀπ' τὸν κόσμον, κουρασμένες ἀπὸ θλίψεις καὶ βάσανα, ὠριμάζουν γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Σωτῆρα Χριστό. Ὅσοι ἔχετε δοκιμάσει ἓνα μόριο τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τί παρηγορία, τί πλοῦτος, τί θησαυρὸς εἶνε ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, «*ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη*» (Ἰω. 4,35).

Κύριε! Ἡ πατρίδα μας περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔχει ἀνάγκη τῆς δικῆς σου διαφωτίσεως. Διαφορετικὰ κινδυνεύει. Ἀνάστησε στὴν Ἐκκλησία μας πιστοὺς ἐνσαρκωτὰς τῶν ἀληθειῶν σου, ποὺ θ' ἀναλάβουν νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο ἐκεῖνο ποὺ ἔκανες παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ διαφωτίζοντας μία ψυχὴ!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**